

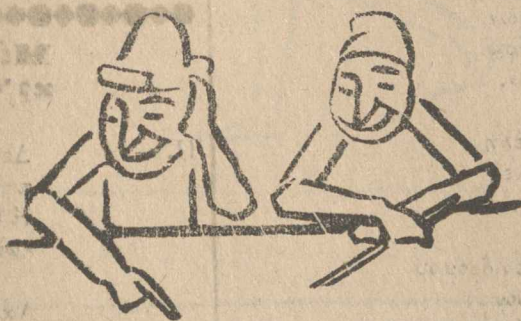
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έχτον κι'είκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι'ἐνιὰκόσα δέκα
κι'ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα

Ἐβδόμη Νοεμβρίου κι'εἰκοστή.
τῶν ἐκλογῶν ἡμέρα σεβαστή.

Χίλια κι'ἑκατὸ σαράντα, πλὴν προσθέσετε κι'ἑπτὰ,
καὶ κυττάξετε'στους τοίχους νὰ πρόσωπα σεπτὰ.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Εἰς τὴν κάλπην ὁδηγεῖ σωτηρίας ἐκλογή.

Νάτην ἡ πανόρηθ' κόρη,
ἔρχεται σὰν Ἀθηνᾶ
μέτ' τὸ πάγχρυσόν της δόρυ,
κι' ὑπερήφανος περὶ νῆ.

Ἐρχεται σὰν Ἀμαζών,
κι' ὅλοι τρέχουν νὰ τὴν δούν...
ἔμπρὸς καὶ πίσω τραγουδοῦν
πλήθ' ἱππέων καὶ πεζῶν.

Κύτταξέ την... σιωπᾶ,
καὶ τὸ δόρυ της κτυπᾷ
ἐπὶ τὴν ἀσπίδα χαρῶπι
δίχως τίποτε νὰ πῇ.

Μέσ' στὰ κάτασπρα ντυμένη,
λευκοφόρα μπαινοβγαίνει
μέσα σὲ χρυσὰ τεμένη.

Ὅπου τὸ χυτὸ της πόδι,
Περικλέτο μου, παταῖ.
ἄνθη πλημμυροῦν εὐώδη,
βγαίνουν στόλοι καὶ στρατοί.

Νάτην λευκοφορεμένη,
Πινδαροὶ τὴν ὑμνοῦσιν,
κι' ἔρχονται κι' ἀπέξω ξένοι
τὴν ἀσπράδα της νὰ δούν.

Ὁ καθένας λαχταρᾷ
ἔμπρὸς'στην ὁμορφὴ κυρά,
καὶ θαυμάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος
τὸ περίλαμπρόν της κάλλος.

Κάνε τόπο νὰ τὴν δῶ...
πῶς τὴν ραίνουν ἀπ' ἐδῶ,
πῶς τὴν ραίνουν ἀπ' ἐκεῖ.

Παύ' ἡ κλάψα κι' ἡ μουρμουρα,
καὶ γι' αὐτὴν φωνάζουν οὐρα
κι' ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.

Χαῖρε, κόρη Κερυάτις,
δάφνης ὁ λαὸς βαστά,
καὶ φυτρώνουν ἔμπροστά της
περισσεύματα σωστά.

Ἄνο βλέπεις οὐρανοῦς
μέ χρυσάφι λαγάρου,
κι' ἐν' ἀθάνατο γεῖτο
τρέχει μέσ' ἀπὸ κρουνοῦς.

Ὅπου πᾶν καλὸς ὁ γῆ,
σωστὸς πλοῦτος ἀσθενεῖ,
κι' εἶναι πλοῦτος ὁ λίκος,
μὰ καὶ πλοῦτος ὁ θηκός,
εὐγενὴς, πνευματικός.

Ἐκεῖ φλέγεται νεότης
μέ πατρίδος ιδεώδη,
κι' ἔμπροστά της πέρνει πόδι
κάθε φημιφρόνος πρώτης.

Έκει πέρα Σιλωάμ ζοφώτις κολυμβήθρα,
έκει σδύνει κι' ή ψευτιά σαν άτμός, σαν μπουρμπούληθρα.

Έκει λάμπει Παρθενώνων,
κι' άληθείας πνεύμα μόνον
έμφυσάται στην μεγάλην
των μπουρμπούληθρων μητέρα,
πού σκιότ' σε κάθε πάλιν
μέ καθουρδιστόν άέρα.

Έκει πύει κι' ή ρεμούλα
κάθε ρέκτου φαταούλα.
Έκει πέρα κοιλάδες
κι' έπιτήδευσι ψαράδες
δεν άπλώνουν παραγάδια,
και ξεραίνονται ξεράδια
μακροχέρηδων συγχρόνων,
πού κινούν πολλών τόν φθόνον.

Έκει κόσμου πανηγύρια
και παράδεισοι μακάρων,
πού δεν γίνονται χατήρια
μοναχά χρυσοκονθάρων.

Έκει βλέπεις μιά νεφέλη
νά σκεπάσει τόν έν τέλει
και τόν άσημον έξίσου.

Και' στον πιο φτωχό του δρόμου
δεν' μπορείς έντός του νόμου
νά του' πης μέ τόνον: ξύσου.

Πάντα βλέπεις έκει πέρα
ροδοδάκτυλος ήμέρα
Θέμιδος νά ξεμερώνη.

Άνδρες νόμων κυδερούν,
κι' ούτε μέσα δεν περνούν,
και μπαρμπάδες στην Κορώνη.

Έρχεσαι, σεμνή παρθένα
και λευγέμων νεανίς,
όπου κόσμον συγκινείς
κι' άνεπτέρωσες κι' έμένα.

Όλοι τώρα στέκουν σούζα
στην έμφάνισίν σου κόρη...
αρήφιος προχώρει
στην μητέρα την μουφλούζα.

Με τί χάρι προχωρείς...
κύτταξέ την πώς περνά...
Πάσσε νά παρκληρήξ,
δεν την βλέπω πουθενά.

Η.—

Φ.— Άμμέ τί τ' θέλεις τότε, Περικλέτο μου, τ' μάτια,
σαν δεν βλέπεις τέτοια κόρη,
πού λαός και μεγιστάνες σε καλύβεις και παλάτια
τήν προσμένουν δαφνηφόροι;

Όταν σύ, πιθήκου κλάσμα,
δεν κυττάζεις τέτοιο πλάσμα,
τί τ' θέλεις τ' γκαβά σου;
Κάτι βλέπω και θουβά σου.

Η.—

Φ.— Ω μεγάλη κορασίδα
ωραιότητα χρυσή.

έμφανίσου και σ' αυτόν
τόν στραβό τόν Περικλέτο,
πού μετ' άλλων έπαιτων
παίξει φτώχικα όργανέτο.

Η.—

Σκάσε, βλάκα Φασουλή,
και την βλέπω πιο καλά,
και θαρρώ πως όμιλεί
κι' άτενίζει στα' ύψηλά.

Φ.—

Άκου της φωνής της ήχους...

Η.—

Τώρα στέκει μπρός σε τοίχους,
και μετρά της φάτσας, πούνκι κολλημένικς πέρα πέρα,
κι' ή φωνή της όσο πάει γίνεται μουσικότερα.

Φ.—

Άς την πάρουμε κατόπιν για νά δούμε τί ζητεί,
άλλά πρόσσε μου μούρη,
νά μή φας καμμιά στη μούρη
μέ τό δόρυ που κρατεί.

Μία φωτοδόλος κόρη κι' οι ξυλένιοι λιμαδόροι.

Η.—

Δεν μάς λές, χρυσή κοπέλα,
πούσαι τζόγια, πούσαι τρέλλα,
τί ζητείς σ' αυτά τ' άμέρη,
και' στής δόξης τό λημέρι;

Φ.—

Αάλησε, μή σιωπήξ,
τί καλόν επιθυμείς;
Δεν μάς λές έκει που π'ας
νά λθωμε μαζί κι' έμεϊς;

Η.—

Άλλ' όμως σε παρακαλώ, π'ες μάς μήν εϊς' εκείνη,
πού την καλούν Άνδρόθωσιν έδω' στη Ρωμηοσύνη;
Κι' αν είσαι τούτη, λέγε μάς τί θέλεις, δεσποινίς;
σ' όλα σου τ' ά προστάγματα δεν θ' άρνηθ' κανείς.

Φ.—

Γιά' π'ες μάς πόθεν έρχεσαι; για' π'ες μάς πού πηγαί-
για' π'ες μάς στο Ρωμαϊκό πως τώρα μπαίνω θ' ανήκεις;

(Η κόρη, που φωτοδολεί,
έπιχαρίτως όμιλεί.)

Κόρ.—

Έγώμ' εκείνη ή κορασίδα,
πού την προσμένουν όλοι,
πού την προσμένετε και σεις
οί ξυλίνοι μαριόλοι.

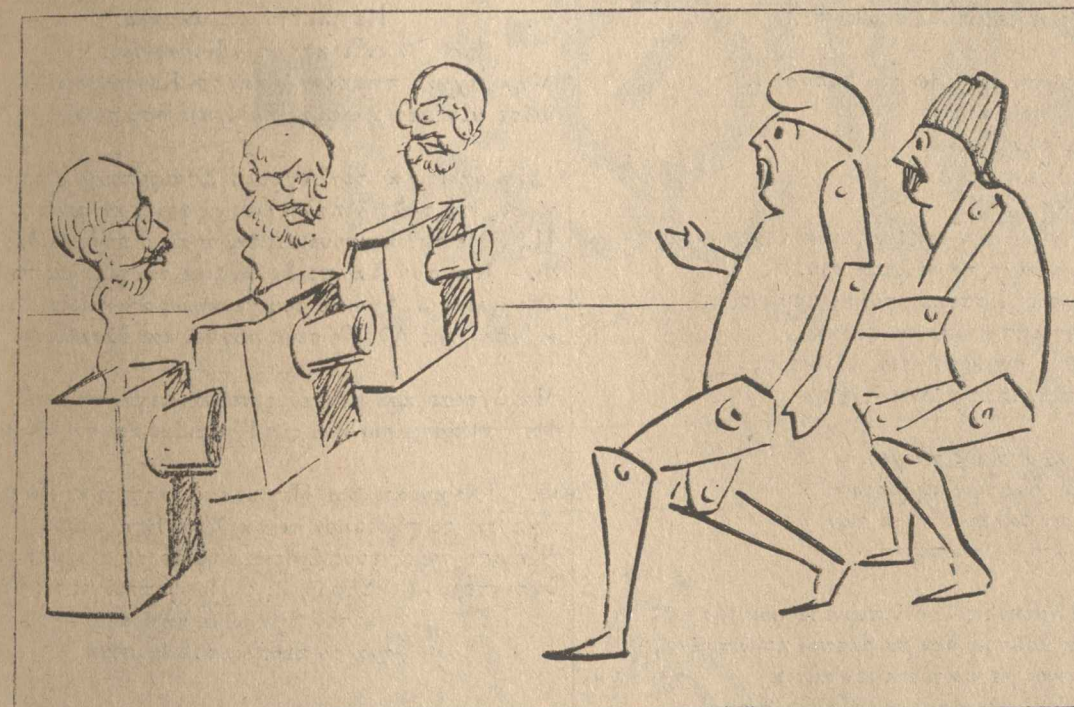
Έγώμ' εκείνη, που κρατώ τό δόρυ, την άσπίδα,
έγώμαι κάλλος και δροσιά,
και' στη λευκή μου φορεσιά
δεν' δρίσκετε κηλίδα.

Έγώμαι κόρη δόρασεως,
και' γέννημα και θρέμμα
μιάς έπαναστάσεως
χωρίς τουφέκι κι' αίμα.

έγώμαι κόρη

Έγώ σε πάγους χειμωνιάς
είμαι σαν άνοιχτο λεμονιάς,
πάνανγνος, λεπτό λεπτό μεταξί,
μή βρέξη και μή στάξη.

Έγώμ' εκείνη, που βροντώ
στούς άνδρες της άξίας,

έγώμ' εκείνη, που κεντώ
πολλών φιλοδοξίας.

Έγώμαι, που τό κάλλος μου σκεύει κάθε φρένα
και πόθους υποθάλει,
έγώμ' εκείνη, που ξυπνώ κι' έμπνέω στον καθένα
λαχτάρα για την κάλη.

Έγώμ' εκείνη, που καλώ
νέους πληρεξουσίου,
και π'ες άγώνα γαργαλώ
απόρους και πλουσίους.

Έγώμαι, που ξετράβηκα πολλούς με τ' όνομά μου
κι' οι μ'έν κι' οι δ' έλγόνονται με τό γαργαλισμά μου.
Έγώμ' εκείνη, που κινώ λογής λογής συνάφια,
και πληκλών στο διάβα μου σαν διψασμένα' λάφια.

Έγώ στο νέο ξαφνικό
και' στην καινούρια κρίσι
σέρνω μπροστά στον Κρητικό
πολλούς για νά τους κρίση.

Έμαι' σαν θεά παρθένος, σαν γλαυκώπις κορυφαία,
λάμπουσα σε Παρθενώνας,
κι' έρεθίζω προς άγώνας
και τόν Ράλλην τόν βαφέα.

Έγώμαι, που σε τρίποδας μακτεύω χρυσηλάτους
τά μέλλοντα του κράτους.
έγώμαι, που σηκώνονται φιλελευθέρων γρόνθοι,
και μες' σ' αυτά του καθενός βομβώ σαν μηλολόγη:
ακράτητος και πάλιν
θι προς νέαν πάλιν

Είμ' εκείνη, που κι' έντός σου, Φασουλή μου φαλακρέ,
φυσώ τούτον τόν καιρόν
πύρ της κάλης ιερών,
πού νομίζω πως οί Γάλλοι τ' όνομάζουν φέ σακρέ.

Βλέπετε 'ψηλά' στους τοίχους τόσα μούτρα κολλημένα;
έκολλήθηκαν για' μένα.
Βλέπετε πληρεξουσίων αναρίθμητο μελίσσι
ψάλλον νικητήρια;
βλέπετε πληρεξουσίου, που τους έχουνα κολλήσει
και σ' άφοδευτήρια;

Τούτος βλέπ' υπερφάνους με όλο μάτια γουρλωμένα,
κι' άλλος φαίνεται πως κλαίει,
πού νομίζεις πως σου λέει:
δώσε ψήφο και σ' έμένα.

Τούτη βλέπετε την φάτσα;
λέν πως είναι πρώτη ράτσα.
Βλέπετε κι' αυτήν εκεί;
λέν πως είναι λαϊκή.

Όσες το κάθε μούτρο' στην Ρωμίων την έρημιά,
κι' όπου όητε δύο κάλπαις και στο μέσον άλλη μιά,
έκει θάβρετε κι' έμένα τό κορίτσι τό σεμνό
κάθε κάλη ν' άνυμνώ.

Όπου όητε τώρα κάλπαις μ' ένα σύμβολον άγκύρας,
μετά θάρρους προχωρείτε,
και σ' αυτές κι' έμε θα' βρήτε
νά ζητώ χωρίς φανάρι νέους της Διπλής σωτήρας.

Καί' στοὺς Κορφοὺς ἐπῆγα, καὶ εἶδα τὸν τσελεπή
καὶ τὸν ἀριστοκράτη,
τὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη...
μ' ἐκύτταξε στὰ μάτια μέ μούρη σκυθρωπή.

Δὲν εἶδα σὺν καὶ πρῶτα τριγύρω του κοπάδι...
μόνος χωρὶς μιλιὰ
ἔστιθε τὴν ἐλλή
καὶ ἔβγαζε τόσο λάδι.

Εἶδα καὶ στήν Ἀθήνα μέ τὴν ρεπούμπλικά του
ἐκεῖνο τὸ Ραλλάκι, καὶ εἶχε τὰ νευρικά του.
Ἐκνθούλη μου, τί κάνεις;... στέκεις συλλογισμένος...
νομίζω πῶ· σέ τρώει κάποιος κρυφὸ σαράκι...
νὰ πᾶς εἰς τὴν δουλειά σου, μοῦ λέει θυμωμένος,
καὶ ἔμᾶς νὰ μᾶς ἀφήσης... ἀντίο, Δημητράκη.

Εἶδα καὶ ἄλλους ἀτυχεῖς,
εἶδα φίλους τῶν κομματιῶν.
ποῦχουν βάλει τὸνομά των
σὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Γιατὶ χάυνωσις καὶ νάρκη; πῶς δὲν πέρνετε φωτιά;
πῶς καὶ τὰ δικά σας μούτρα δὲν τὰ βλέπω κολλημένα;
πλὴν ἐκεῖνοι ζαρωμένοι μέ κατεδραμέν' αὐτιά
τὰ πρωτόκολλα μοῦ δείχνουν καὶ φωνάζουν: ὠμένα!

"Αγκυρα καὶ ἔδω καὶ ἔκει καὶ ὅλοι Βενιζελικοί."

Φ.— Ἀκουσες λοιπόν, τσιφούτη,
τί μᾶς λέγ' ἡ κόρη τούτη;
"Ὅθεν πρέπει, Περικλέτο, κάθε μόμολα ν' ἀφήσης
καὶ νὰ τρέξης νὰ ψήφισης
αὐρίον τὴν χαρρυγή,
γιά νὰ δοῦμε τί θά βγῇ
καὶ ἀπ' αὐταῖς τῆς νέας κάλπικας, καὶ ἂν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
πρὸς χαρὰν καὶ σωτηρίαν
ἀπεφάσισαν νὰ βγάλουν μερικαῖς καλπομονέδαῖς
ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν.

Πρέπει πάλιν τὸ καθήκον τοῦ πολίτου νὰ πληρώσης.

Περικλέτο ρεμπεσκέρη,
καὶ νὰ κατὰμουντζουρώσης
τῶνα σου καὶ τᾶλλο χέρι.

"Αγκυρα τὸ σημεῖον τῶν νέων ἐκλογῶν,
ἄγκυρα σωτηρίας τσοῦτων νευαγῶν.
"Αγκυραν σωτηρίας στὰ χέρια μας ἐδοῦξάμε...
ἄγκυρα σωτηρίας... σία, παιδιά, καὶ ἄράξαμε.

Καὶ τώρα σέ παρακαλῶ ν' ἀσπρίσης, μυιγοχάφτη,
πολίτην προσφιλέστατον, τὸν Γεωργὴν τὸν Ψαρούτη,
ποῦ λόγια κουτουροῦ ποτὲ δὲν κόφτει καὶ δὲν ράφτει.

"Ὁμως ἀπαιτῶ καὶ θέλω
νὰ ψήφισης καὶ τὸν Μπέλλο.

Π.— Ψηφισθῆτω καὶ ὁ Λουκάς μας, ὁ δημοφιλὴς Θηδίας.

Φ.— Ρίξε καὶ στὸν Λαγοπάτη, ποῦ τὸν ἐκτιμᾶς...

Π.—

Βεβχίως.

Φ.— Ψηφιστέος, Περικλῆ, καὶ Ἡλιόπουλος ὁ Τίμος.

Π.— Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῆς τοῦτος θ' ἀσπρίσθῃ προθύμως.

Φ.— Ψηφιστέοι, Περικλέτο, καὶ ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοί.
Π.— Θὰ ψηφίσω δίχως ὅλως καὶ τὸν Μάνο τὸν Κωστή.

Φ.— Περικλέτο μου μαρξόλο,
ρίξε καὶ στὸν Κυταριόλο.

Μὴν ξεχνᾶς παρακαλῶ καὶ τὸν Κουτσοπέταλο,
δῶσε μία στὸ καρφὶ καὶ ἄλλη μία στὸ πέταλο.

"Αλλ' ὅμως καὶ τὸν Ἀγγελο Σταυρόπουλο ν' ἀσπρίσης
χωρὶς γιά τοῦτον παντελῶς νὰ φέρῃς ἀντιρρήσεις.

Π.— Μὲ τῆς καινούριας ἐκλογαῖς ὁ πόνος μας θὰ γιάνη.

Φ.— Καὶ τὸν Λαμπρίδη ψήφισε, τὸν φίλο μας τὸν Γιάννη,
ὅπου μέ τὸν Ἀγῶνα του γενναίως ἀγωνίζεται
καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀνορθώσεως μοχθεῖ καὶ βασανίζεται.

Μὰ ψήφισε καὶ μερικούς, ποῦναι μεγάλο τζάκι.

Π.— Θ' ἀσπρίσω καὶ τὸν Ρακτιδᾶν καὶ τὸν Μπρισμιζάκη.

Φ.— Ἀγκυρας, βρε Περικλέτο, βλέπεις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔκει,
ἄγκυρα τὸ σύμβολόν των καὶ ὅλοι Βενιζελικοί.

Ψήφισε τοὺς νέους ἄνδρας, ψήφισέ τα τὰ χρυσά μου...
ψηφιστέος καὶ ὁ Σοφοῦλης, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Σάμου,
νὰ τὸν βγάλωμε νὰ δράσῃ
γιά τὸ πείσμα τοῦ Κοπάση.

Καὶ τοὺς δημοσιογράφους, Περικλῆ, νὰ μὴν ξεχάσης.
θέλωμεν πρὸ πάντων πέναις στὰς παρούσας περιστάσεις,
Δῶσε ψῆφο σὲ καθένα τοῦ Ζακπείου Μερκλῆ.

δῶσε καὶ στοὺς Βενιζέλους.

μὰ καὶ σ' ἄλλους, καὶ ἐπὶ τέλους

δῶσε καὶ στὸν ἐαυτὸ σου καὶ σ' ἐμέναν, Περικλῆ.

Μὲς στῶν τόσων φιλοδόξων τὴν ἀγρίαν καταγίδα
ὑποψήφιον Ἀρκάδων καὶ ἕνα Χηνιάδην εἶδα.
Μ' ἐυελπίζει τὸνομά του, καὶ εἶμαι πάντοτε τῆς γνώμης
πῶς ἂν τότε τὸ μεγάλο Καπιτώλιον τῆς Ρώμης
διεσώθῃ ὑπὸ Χηνῶν εἰς ἡμέρας ἀποφράδας,
ἀλλὰ τοῦτο τῶν Ρωμῶν θὰ σωθῇ μέ Χηνιάδας.

Π.— Ὑπὸ τῆς κάλπικης τὴν ὀπὴν καλὸν ὑπολάνθανει,
ὅμως μαντάτο θλιβερό στήν ἀκοή μου φθάνει
πῶς ὁ Σαργῶρ ἀπέθανε, μία τῆς τέχνης χάρις...
πάει καὶ ὁ γέρο-Μπρισαντῶ, πάει καὶ ὁ Πετεινάρης.

Φ.— Σὲ κάνει κάποιος νὰ γελᾶς; μὰ τοῦτος ὑποφέρει,
καὶ τώρα Μοῦσα θρηνοῦδῇ
τῆς κομφιδίας τὸ παιδί
μέ στεφάνια στὸ χέρι.

Καὶ ἀπὸ σὰς πικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀγγλίας, τὸ τοῦ Πολεμικοῦ
τὸ δοξασθὲν ἀπὸ σκηνῆς καὶ βραβευθὲν σὺν ἄμα
σὺν τὸν Ἀδερῶφειον δραματικὸν ἀγῶνα...
τοῦτο θεάτρον κόσμημα καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Ἀριστείδης Δασκαλάκης, δικηγόρος ἐν ποῖς πρώτοις,
καὶ ὅλος σφοδρὸς εὐθυμία, κίνησις, δραστηριότης,
κατ' αὐτὰς ἡρεσθωνίσθη μέ καλὰ θελητική,
μέ τοῦ Νουλέση τὴν κόρη, τὴν πολὺχαρα Κικῆ.
Καὶ ἐπευχθῆ καὶ ὁ Ρωμῆς εἰς τὸ ζήλευτὸ ζευγάρι,
πάντα γέλοια καὶ γαστρίαι, πάντα μέλιτος φεγγάρι.